

Szent Jobb Lator

Kedves Olvasóink!

Megbocsátani *önmagamnak* a legmegpróbálóbb.

Döntést hozok, aminek a végeredménye – látszólag – sikertelenség. Ilyenkor számba veszem az összes, egyéb lehetséges döntéshozatali kimenetelt, és ezek mind sikeresebbnek tűnnek fantázia szintjén, mint az, amit választottam és a valóságban végbement. Az önmarcangolás fájdalma elkezd szétáradni a testemben, minden erő kiszáll a végtagjaimból, csak vonszolom magam, ha megtehetem, inkább lefekszem. Nem lehet velem beszélni, egy ép értelmes mondatot se kihúzni belőlem. Bántom magam, szidok mindenkit, átkozom az időt, a sorsot, az életet, Istenről tudomást sem veszek. Csak Én létezem és a hiba, a vétség, a szerencsétlenség, a kiszolgáltatottság, a balsors, a határtalan felelősség, az örület. Mi ketten nézünk egymással farkasszemet, s egyre elkinzottabb a lelkem, mert az idő keréke vissza nem fordul, előre pedig nincs, rögeszmémé válik, hogy csak és kizárólag az egyetlen esélyt, lehetőséget, jótettet, megoldást, egérutat szalasztottam el, mert buta, csöklátású, naiv, esztelen voltam, mert *ember* voltam, esendő! Mert... mert nem voltam isten. Ja, ha már itt tartunk..., miért nem vagyok isten?!, aki lát előre mindent, a kiutat, a megoldást, az értelmet, a bölcsességet, a jót; ha meg nem vagyok isten, akkor Isten miért ad olyan élethelyzetet, amiből csak istenként ve-

rekedhetem ki magam sikeresen?!, emberként aligha? Nem! Akkor is Én vagyok a hibás! Elrontottam mindent. A végletekig bánthanom kell magam.

Talán gyógyír lenne most egy kis *alázat*. Hűű, pedig ez a helyzet elsőre egyáltalán nem az *alázat* szót szomjazza a gondolkodásomban! Inkább egy ölelés hiányát, szükségét üvölti. De hogyan öleljen meg az Isten, ha nem engedem neki? Ha nem édesülök oda hozzá, egészen közelre? Ahá... szóval alázat kell ahhoz, hogy a Jóisten jót tehessen velem? Ezt alig találok elfogadhatónak. Nevetséges igazság.

Mégis össze fogom szedni magam, mégis összeszedem alázatom morzsáit és megbocsátok magamnak, mert szükségem van arra az ölelésre. Létkérdés. Csak azt vágyom, a többi nem érdekel. El kell engednem magam, s ez olyan fájdalmas, mert nem csupán lehasad egy rész az Énemből, hanem egész magamat át kell adnom mindenestől, alku nélkül, kompromisszum nélkül, nem fogva agyammal, mit tesz a szívem, csak lehunyt szemmel engedni és bízni; nem tudni a tegnapot, sem fürkészni a holnapot.

Tudjátok, ez nekem örök visszatérő kísértés az életemben, hogy okoljam magamat és csak magam maradjak magammal a ringben, miközben az egész félreértés: nincs is ring, csak az Atya szerető karjai által kerített kertecske.

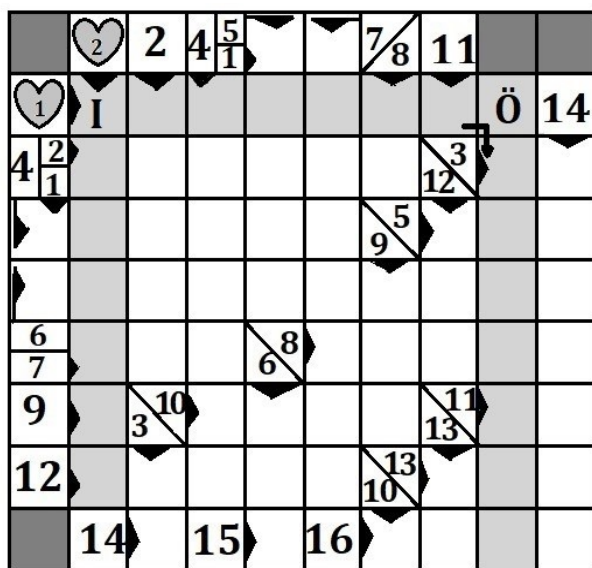
Kati

Júniusi imaszándékunk

Gyógyítsd Uram sebeinket személyes kapcsolatainkon keresztül!

Az ember egyik nagy hiedelme, különb a másiknál, hogy jobban döntött volna bizonyos helyzetekben, nem járt volna úgy, vagy sohasem tett volna olyat. Valószínűleg így védekezünk, amikor vállalhatatlan cselekedetekkel szembe-sülünk, és kimondjuk, „Én nem vagyok ilyen.” Dávid király jut eszembe, aki házasságtörő volt, közvetve pedig gyilkos. Gyönyörű zsoltárait mégis, még ma is imádkozzuk. Jézusnak nem volt méltóságon aluli az ő családjából megszületni, az Atya sem ”rendezte” úgy, hogy József felmenői mind feddhetetlenek legyenek. Alapvetően mi sem vagyunk mások, dönthetünk rosszul, viselkedhetünk önző, gonosz módon. Istennel együtt mégis lehetünk azok, akiknek Ő álmódott meg bennünket. Segíts napról-napra olyanná válni, aki Rád tekint először, aki Téged kérdez először önmagáról és másokról!

Rejtvény

Vízszintes:

1. 2. leggyakoribb kínai név
2. letámad, más szóval
3. nyáj szélei!
4. elrugaszkodni a földtől fel
5. A koppányi ... testamentuma
6. madáreleség
7. régi tömegmértékegység
8. ritka női név
9. oxigén vegyjele
10. a norvég főváros
11. sikátor eleje és vége!
12. t.harmonikás popzenész
13. e világon tartózkodás
14. sugár jele
15. ...-GO, Szikora együttese
16. keleti meditációs tech.

Függőleges:

1. -kor rag németül
2. távolkeletiek bőrszíne
3. termékérték
4. mezőgazdasági jármű
5. Sierra ..., ny.afrikai ország
6. angol lovag címe (a keresztnév előtt használt)
7. ital, más szóval
8. gamma-..., hasnyálmirigy és vese enzimje
9. könyvkiadó kft. neve
10. Japán gépkocsijelzése
11. ittrium vegyjele
12. Aranka becézve
13. paripa
14. Indonézia fővárosa

Olyan vagyok?

»Két ember fölment a templomba imádkozni, az egyik farizeus volt, a másik vámos. A farizeus megállt, és így imádkozott magában: 'Istenem! Hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember, rabló, igaztalan és házasságtörő, mint ez a vámos is. Kétszer bőjtölök hetente, tizedet adok mindenemből.' A vámos pedig távol állt meg, nem merte a szemét sem az égbe emelni. Mellét verve így szólt: 'Istenem! Légy irgalmas nekem, bűnösnek!' Mondom nektek: ez megigazult ment haza, amaz pedig nem.

Lukács (Lk) 18,10-14

Érdekes és jellemzően emberi dolog történik ebben a példabeszédben. Ketten imádkoznak a templomban. A farizeus hálát ad Istennek és a megvetett vámosra hivatkozik, hogy ő más, mint az a bűnös, s már sorolja is: nem rabló, nem házasságtörő. Érezzük, kissé rossz ízű ez a másokra mutogatás, főként, hogy utána érdemeit is sorolni kezdi. Vajon mire jó ez? Gondolja, Istennek szüksége van arra, hogy bemutassa magát neki? Nem tudni miért teszi, talán úgy véli kevésbé tűnik fel saját gyarlósága, ha a vámos nyilvánvalóbb vétkeire mutogat. Tudja, hogy maga sem büntelen, de

jobb az ilyen kellemetlen dolgokról hallgatni, mintha nem is léteznének. A saját bűne amúgy is más, nem akkora, nem olyan súlyos. Gyerekként sokszor csináltuk ezt, beárultuk a másikat, hogy a mi rosszágunkat később vegyék észre, vagy ne büntessék meg annyira a szüleink. Van, hogy megragadunk itt vagy időnként visszaterünk ide, ám ez az út visszafelé vezet. A gondolat viszont makacsul kitart és velünk marad: jobbak vagyunk, mint a többiek. Ám ha mindenki különbnek tartja magát, akkor kinek van igaza? Isten jókat mosolyoghat rajtunk, ahogy egyediségünk tudatában egymást porba rántjuk. Oda, ahonnan mind származunk, mert ha képletesen is, de mindannyiunkat a föld porából alkotott a Teremtő. Őszintének lenni éppen azért nehéz, mert kényelmetlen a tudat, hogy a legalapvetőbb dolgokban éppen olyanok vagyunk, mint bárki más. Ezért szeretünk szép, színes képeket festeni önmagunkról, melyeknek sokszor nincs köztük a valósághoz. Elismerésre vágyunk, jók akarunk lenni, amiben folyton megakasztanak a körülmények, mások, és saját

magunk, így rendre elbukunk. Erőlködhetünk, de földhöz láncoló köteleinket ebben a világban nem tudjuk egészen eloldozni. Sokat tehetünk, a jóra is képesek vagyunk, a gyarlóság azonban így is végig kíséri az életünket. Kettősségben léte-zünk: sötétség-világosság, árnyék-fény, mélység-magasság, bukás-újrakezdés kíséri napjainkat. A vámos egyszerűen áll az Isten elé, tudja miért kér bocsánatot, nem jut eszébe magát máshoz hasonlítani, bár ha akar-na biztos találna magánál rosszabbat. Mégis a saját bűnére figyel, Istenhez emeli azt. Talán tudja, hogy egyedül ennek van eredménye. A farizeusnak akkor a mellénye, hogy még az Isten előtt sem tud őszinte lenni, nem vállalja bűneit. A vámos magába néz, bocsánatkéréssel folytatja, irgalmat kér és kész elfogadni azt. Más nem mond. Tudja honnan jött, hogy mindent ajándékba kapott és nem jól bánt vele. Ennek ellenére Istennel akarja folytatni, aki eloldozza benne a bűn és a harag köteleit. Alázata által belép a megbocsátás kapuján. Legyen ez napról napra a mi esélyünk is a megbocsátásra!

Seidel Nóra

Megbocsátás-alázat

Mi kell a megbocsátáshoz? Természetesen alázat. A börtön világa gyakran szól megaláztatásról, de ez nem azonos az alázattal. Van, aki csak eddig olvassa és már lépni is akar tovább, pedig élet és halál állhat a szavak mögött, és ha ez írás mögött Isten van, akkor élet van benne.

Sérelmeinkre van többfajta válasz; harag, gyűlölet, bosszú és más sötét erőket hordozó indulat. Isten egészen különös módon a megbocsátásról tanít, sőt a mi üdvösségünket is ettől teszi függővé. Ahogyan megbocsátunk másoknak, úgy bocsát meg nekünk is Isten. Meggyőződés; ez megtérés nélkül nem megy, ám Krisztussal lehetséges.

Börtönéveim alatt sok gyűlölet halmozódott fel bennem mások felé és a legapróbb dolgokért is ölni tudtam volna. (csámcsogás, csoszogás, horkolás, vagy épp azért, mert nem az a csatorna megy a tévében, amit én szerettem volna nézni.) És nyilván ez a lista nem teljes...

Volt olyan társam, aki embert ölt, és önmagának nem tudott megbocsátani. Mindez testben elkövetett ugyan, de mégis a lélekben megjelenő kín. Mert a harag gyűlölet hordozója, magába zárja a fájdalmat egy életen át, mert letenni nem lehet, csak egyetlen helyen.

Isten előtt való bűnvallásom, belső világom kiöntése közben éltem át Isten bocsánatát. Krisztus véérért megbocsátott nekem is az Isten. Ez személyes; úgy értem ember-embernek nem képes adni, ám az Isten előtt bűneivel megjelenő bűnös mégis részesül benne.

Az Istennel közösségre lépő, vele járó ember már képes megbocsátani, még akkor is ha meg kell magát aláznia. Azért elgondolkodtató, ha te megbocsátasz, az kifejezi a lehajlást is a másik felé, mert meghajtod magad.

Ne irritáljon, mert tudd: mindig a nagyobb hajol le a kisebbhez!

Tette ezt az Úr Jézus Krisztus, aki Isten formájában nem tartotta zsákmánynak, hogy egyenlő az

Istennel, hanem megalázta magát a halálig, mégpedig a kereszthalálig.

Kedves Olvasó! Szívemből kívánom, hogy kerülj élő kapcsolatba az Istennel, ha pedig a kapcsolat megvan, őrizzen benne az Úr, és gyakorold a mások felé való megbocsátást!

Szeretettel, Isten áldását kívánva,

Boros Lajos

A törpe

A Törpe hátán cipelte türelemmel, odaadással az élet nehéz terhét, hosszú évekig. Egyszer azonban elfáradt, és kezdte elviselhetetlenül nehéznek, hordhatatlannak tartani. Odafordult ezért az Úrhoz, és kérte:

- Uram! Vedd le rólam nehéz terhemet, mert nem tudom tovább hordani!

- Sajnos nem tehetem kis Törpe! Abban tudok viszont segíteni, kicsit nagyobbá teszek, így elbírod terhedet.

A Törpe megköszönte, és hordta tovább élete terhét, amíg ismét nagyon elfáradt, és úgy érezte, nem bírja tovább. Ismét az Úrhoz fordult:

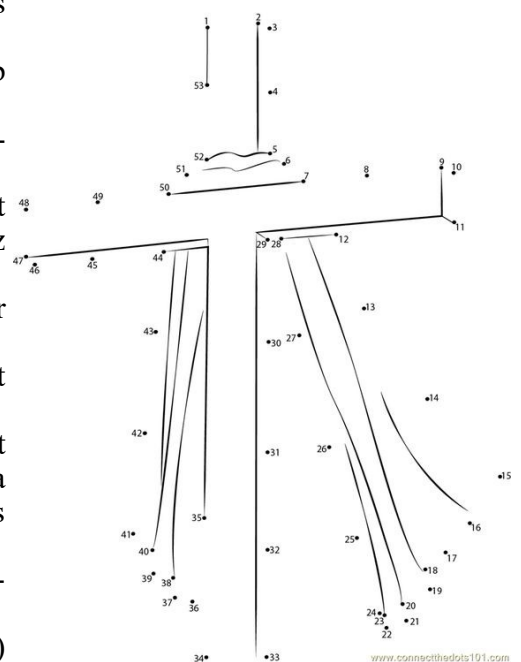
- Uram! Köszönöm, hogy segítettél rajtam a múltkor, ám most már végképp nem bírom hordani a terhet, mert agyonnyom teljesen.

- Kis Törpe! Sajnos nem tehetem, ám abban tudok segíteni, megint nagyobbá teszek egy kicsit!

A Törpe megköszönte, és élt tovább. Élete során néha előfordult még, az Úr segítségét kérte terhe cipelésében. Amikor eltávozott a földi életből, hatalmas sírt kellett neki ásni! Élete során ugyanis Óriássá nőtt!

Az Úr minket is a ránk rakott teherrel nem agyonnyomni akar, hanem óriássá tenni!

Olafsson Placid aya elmesélése alapján (eredeti forrás ismeretlen)

Van bocsánat

Féltek tőlem az osztálytársaim, tettem érte, hogy így legyen. Köpködtem, kiabáltam, bántottam őket, kicsaltam az uzsonnájukat, a pénzüket. Anitának egyszer belevertem ököllel a fejébe, mert lecigányozott! Nehéz volt a beilleszkedés, kirekesztve, csoporton kívülinek éreztem magamat. Szívattak a cigányságom miatt is! De csak egy ideig... Végül én nyomtam le inkább őket, minthogy én legyek az áldozat. Egy idő után elfogadtak, különálló kis szigetként, de azért lettek barátaim is: Gergely például. Lázadók voltunk, gengsztereknek éreztük magunkat, cigiztünk és bandáztunk. Gerinek korán meghalt az anyukája még az általános iskolában. Szerettem Őt, jóbarátom volt! Egyre merészebbek lettünk: piáltunk, kötözködtünk másokkal, majd jött a drog. A pénzt eleinte ügyeskedésekkel, újítással szereztem meg, becsaptam az idegen verebeket (ahogy akkor mondtam).

Később elkezdtem aljasodni a drog miatt, akit értem, becsaptam és megloptam. Aztán Geri következett... Egy napon sóvárogtam

a drog után és előnyös üzlettel álltam neki elő. De természetesen nem kapott semmit. Keserű szívvel mentem drogot venni. Az esti drogos buli utáni reggel totál szétcsapva, egyetlen keserves gondolat homálylott bennem: egy este alatt elszívtam évek barátságát...

Úgy 18 évvel később, a börtön, pszichiátria, hajléktalanság, kilátástalanság, reménytelenség, félelem, magány és a sok lelkiismeret-furdalás után megtaláltam a gyógyírt! Találtam valakit, aki betöltötte a bennem lévő űrt, aki felszabadított a lelki rabságomból. Őmellette nem éreztem a függőségemet, Ő megmutatta, hogy értékes és hasznos vagyok. Jézus Krisztus volt az. Altala megindult bennem egy megtisztulási folyamat. Sok bűnöm bocsájtattott meg. Megtértem. Geri már korábban megkerestem a Facebookon, de nem volt érdemi kommunikáció köztünk.

23. éves osztálytalálkozóra készülődtünk nemrég. Kíváncsi voltam a többiekre, és mindenféleképpen ki akartam fejezni, hogy a Szentlélek milyenné

formált engem. Későn érkeztem, jöttömet kínos csenddel üdvözölték! Szeretettel és kedvesen beszéltem mindenkivel, bátran voltam önmagam, hisz Isten végig mellettem volt. Gerihez azonnal odamentem és kezét fogtam vele. Előhalásztam egy húszezrest és odaadtam neki! Elmondtam, hogy a kábítószert vitt rá, hogy becsapjam és szívből sajnálok mindent. Beismertem, hogy mocskos voltam és aljas. Némán magához szorított és ölelt, majdnem sírt. A volt osztályom előtt nem titkoltam a múltamat. Elmondtam nekik Krisztus szabadítását és bocsánatot kértem azoktól, akiket bántottam valami módon. Ati, egy csendes srác a szemembe mondta, hogy nagyon nehezen heverte ki a bántalmazásokat, amiket tőlem szenvedett el. Döbbenet álltam! Erre meséltem neki én is magamról, a gyermekkoromról. Megértett! Már vége volt a találkozóznak, Geri és Anita mellett sétáltam. Anitát megkérdeztem, emlékszik-e, mikor behúztam neki egyet. Azt mondta, dehogy is. Csak mosolygott, belém karolt és együtt sétáltunk az éjszakában, lubickoltunk a felnőttek gyermeki örömeiben.

Az én szívemen pedig ott ült a hála, hogy képviselhettem Jézus Krisztust!

Lólé Attila

tárd szét karod az égre

tárd szét karod az égre és remélj
mindent megkaphatsz csak kérni kell
az Úr figyel rád ha nem is látod mosolyát
várja szólj hozzá hogy segítsen
előtted nyitva a világban minden szépség
térdelj le Urad előtt és öleld magadhoz
simogatóan szerető adakozó kezét
mert gyermeke vagy Jézus testvére
tőled semmit meg nem tagad mi jó
ha másnak hasznára válva cselekszel
mindene tiéd örömmel adja neked
mert benned van Ő és te benne fogantál
úgy szeret meghalna érted tette is egyszer
most te következzel csak kérned kell
és a világ mely tiéd is hódol neked
csak tárd szét karod az égre és remélj

káté

IMPRESSZUM

Kiadja a Méces
Szeretetszolgálat
Magyar Börtönpasztorációs
Társaság
Felelős kiadó: Vagner Mihály

1327 Budapest, Pf. 30.
Újpest/3. posta

mecsesbp@gmail.com